

Прокурора: (Към подсжд. К. Поповъ). Какъ обяснихте първоначално вашето попадване въ парахода?

Подсжд. К. Поповъ: Тъй както бѣше.

— Какъ? Защо да дойдете въ Бургазъ?

— Не знаяхъ, че Бояновъ ще вдига бунтъ съ четата и въ надвечернето чакъ ми се каза. Казваше ми, да си отидемъ въ България, да се захванемъ за мирни занятия. Не помня Бояновъ или Набоковъ ми каза въ Ц-градъ да влѣзж въ парахода.

— Не се виждахте ли съ Горанова въ Ц-градъ?

— Виждахме се.

— Не ви ли е казвалъ нищо?

— Не ми е казвалъ нищо.

— Приятелъ и да не ви каже, чюдно? Такъвъ единъ човѣкъ, — секретаръ на приврѣмненото правителство — да не ви каже. Че на ли вий сте пттименъ човѣкъ?

— Вий видѣхте моето назначенне какъ е станало. Той ми казваше: „ще изпълнявашъ секретарска длѣжностъ при Окр. Управление“.

— Вий отидохте тогава и не знаете сега. Може ли да се приеме това?

Прѣдсжд.: Какъ се намѣрихме въ Ц-градъ съ Горанова и какъ втори пкть ви излѣга?

— Майсторъ е на тѣзи работи.

— Какъ? Пакъ се около голѣмци: Бояновъ, Набоковъ, защо не сж ви испускали васъ?

— Не зная. Но другатъ съвършено не познавахъ. Имало и черногорци, но кой ги е знаялъ.

— Отпослѣ като взеха нѣколко пушки, непредвидохте ли това?

— Не бѣше моя работа.

— Непълнявахте ли секретарството?

— Не.

— Имахте ли писаръ у четата?

— Нѣмахме.

— Чета да има, писаръ да нѣма, какъ ще да е?

— Не зная такова нѣщо. Може би въ Ц-градъ да сж назначили, но азъ не зная.

— Като видохте прѣзъ ноцъта и като лицата не били тѣхни познати, можахте да избѣгате?